

- stwierdzenie nieważności art. 1 i 2 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 8 lutego 2017 r. [C(2017) 900 final] dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) w zakresie w jakim zgodnie z zaskarżoną decyzją strona skarżąca naruszyła art. 101 TFUE;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim wymierza stronie skarżącej grzywnę w wysokości 8 158 000,00 EUR oraz obniżenie grzywny zgodnie z argumentacją skargi;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący licznych uchybień o charakterze proceduralnym w tym braku uzasadnienia wysokości grzywny oraz w szczególności konieczności dostosowania wysokości grzywny zgodnie z pkt 37 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien⁽¹⁾ oraz odsetka zastosowanego podwyższenia. Strona skarżąca podnosi jednocześnie, że Komisja naruszyła ich prawo do obrony, prawo do bycia wysłuchanym oraz zasadę dobrej administracji, nie wskazując w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów, ani w jakimkolwiek innym dodatkowym piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów, swego zamiaru zastosowania podwyższenia [wymiaru grzywny] na podstawie art. 37 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien. Strona skarżąca powołuje się również na naruszenie obowiązku uzasadnienia, zasady pewności prawa, równego traktowania i proporcjonalności, ponieważ Komisja podwyższyła kwotę grzywny nałożonej na stronę skarżącą o 10 %, opierając się na pkt 37 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien oraz zastosowała to podwyższenie w sposób jednolity do wszystkich przedsiębiorstw uczestniczących w zarzucanym naruszeniu, nie zważając na fakt, że indywidualny udział poszczególnych przedsiębiorstw po stornie skarżącej różnił się w istotny sposób od udziału innych przedsiębiorstw uczestniczących w naruszeniu.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym zaskarżona decyzja narusza prawo, ponieważ nie wykazała w sposób wymagany prawem, że strona skarżąca naruszyła art. 101 TFUE. Strona skarżąca powołuje się w tym zakresie na błędną ocenę dowodów dokonaną w zaskarżonej decyzji oraz na słabość dowodów podniesionych na okoliczność udziału strony skarżącej w naruszeniu stwierdzonym jej w art. 1.
3. Zarzut trzeci, podniesiony tytułem ewentualnym, na wypadek gdyby Sąd uznał, że strona skarżąca uczestniczyła w porozumieniu lub praktyce sprzecznej z art. 101 ust. 1 TFUE, dotyczący naruszenia art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003⁽²⁾ oraz wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien z powodu błędnej oceny wagi i czasu trwania naruszenia, a także okoliczności łagodzących oraz naruszenia zakazu dyskryminacji przy obliczaniu podstawowej kwoty grzywny.
4. Zarzut czwarty, podniesiony tytułem ewentualnym, na wypadek gdyby Sąd nie stwierdził nieważności zaskarżonej decyzji z powodu uchybień proceduralnych, na które strona skarżąca powołuje się w ramach zarzutu pierwszego, zgodnie z którym wspomniane uchybienia powinny przynajmniej uzasadniać unieważnienie podwyższenia wysokości grzywny zastosowanego na podstawie pkt 37 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien.

⁽¹⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2017 r. – ExpressVPN/EUIPO (EXPRESSVPN)

(Sprawa T-265/17)

(2017/C 202/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ExpressVPN Ltd (Glen Vine, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: A. Muir Wood, Barrister)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego zawierającego element słowny „EXPRESSVPN” – zgłoszenie nr 1 265 562

Zaskarżona decyzja: decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 lutego 2017 r. w sprawie R 1352/2016-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmienienie zaskarżonej decyzji w ten sposób, aby umożliwić rejestrację znaku towarowego na tej podstawie, że znak towarowy nie jest ani opisowy ani pozbawiony odróżniającego charakteru oraz w oparciu o przedłożony ekspertowi i Piątej Izbie Odwoławczej dowód nabytego charakteru odróżniającego;
- nakazanie pokrycia kosztów postępowania poniesionych przez stronę skarżącą w związku z niniejszym odwołaniem.

Podniesione zarzuty

- naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c), art. 7 ust. 2 i art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 9 maja 2017 r. – Kwizda Holding/EUIPO – Dermapharm (UROAKUT)

(Sprawa T-266/17)

(2017/C 202/43)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Kwizda Holding GmbH (Wiedeń, Austria) (przedstawiciele: adwokaci L. Wiltschek, D. Plasser i K. Majchrzak)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Dermapharm GmbH (Wiedeń, Austria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „UROAKUT” – zgłoszenie nr 13 854 146

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 marca 2017 r. w sprawie R 1221/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie niniejszej skargi i zmiana zaskarżonej decyzji poprzez oddalenie sprzeciwu wniesionego wobec zgłoszenia unijnego znaku towarowego nr 13 854 146; ewentualnie stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy Izbie Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) celem ponownego rozpoznania;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania przed Sądem i przed Izbą Odwoławczą;
- w przypadku wstąpienia przez interwenienta do postępowania, obciążenie go kosztami postępowania przed Wydziałem Sprzeciwów.